

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 9 października 2014 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 lutego 2014 r., oddalającego odwołanie J. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 5 listopada 2013 r. odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 381 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniósł uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni art. 381 k.p.c., a nadto dlatego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 381 k.p.c., a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można uznać jednak, że skarżący zdołał wykazać potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego przy rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wynika, że Sąd Najwyższy nie może odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, gdy w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazany wyżej przepis wymaga przede wszystkim tego, by potrzeba wykładni występowała „w sprawie”. Potrzeba wykładni przepisów powstaje zatem w związku z istniejącym w sprawie stanem faktycznym, a jej dokonanie ma służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje natomiast skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do

rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie oparta została wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa procesowego. Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej może być tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zarzut poczynienia ustaleń na podstawie ograniczonego, jak twierdzi skarżący, postępowania dowodowego, co miało być wynikiem zaniechania przez Sąd dopuszczenia dowodu z zeznań ubezpieczonego oraz uzupełniającego przesłuchania świadków, a także dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, podczas gdy „wiedza co do umiejscowienia instalacji elektrycznej w pojazdach wymaga wiadomości specjalnych” bez jednoczesnego wykazania, w jaki sposób te ewentualne uchybienia procesowe Sądu przełożyły się rozstrzygnięcie sprawy, oznacza, że nie jest możliwe ani stwierdzenie, że w sprawie występuje potrzeba dokonania wykładni art. 381 k.p.c., ani że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie może być uznane za wystarczające w tym zakresie stwierdzenie skarżącego, że wykazywane uchybienia procesowe miały istotny wpływ na wynik sprawy, bez precyzyjnego wykazania, jakie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy mogłyby być ustalone na podstawie tych dowodów, których, zdaniem skarżącego, Sąd bezpodstawnie nie przeprowadził. Nie wdając się zatem w rozważania co do słuszności twierdzeń ubezpieczonego o potrzebie wykładni art. 381 k.p.c., a także o naruszeniu wskazanych przepisów prawa procesowego, uznać należy, że powołując się wyłącznie na naruszenie tych przepisów, przy jednoczesnym braku zarzutów

naruszenia prawa materialnego, tj. co najmniej art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, określających przesłanki nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, nie zdołał wykazać ani tego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ani tego, że wykładnia art. 381 k.p.c. może służyć właściwemu rozstrzygnięciu sprawy.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

[l.n]